

Høejivá nadìje - Luule Viilma

Pøispivek pøidal Administrator
Saturday, 09 September 2006
Aktualizováno Sunday, 10 September 2006

Nejvitším problémem dnešní civilizace je neschopnost komunikovat, to jest neschopnost chovat se k životu s pochopením, to jest neschopnost milovat bez podmínek.

To jest neschopnost správnì myslet. Kdo se nevyzná v zákonech života, pro toho je skuteènì těžké milovat ho bez podmínek, i když srdce øíká, že je to tøeba.

Zákony života jsou prosté:

1) Všechno existující je Bùh, on je Vše jednotou vytváøející nejrùznijší struktury z drobouèkých èásteèek energie a pøebývající ve stavu stálé zmìny. Tato zmìna je nièením starého a vznikáním nového nebo zrozením nového ze stejné energie, z níž sestávalo staré. Nic nevzniká z nièeho a nic neodchází do nebytí. Miní se pouze vnijší forma existence - tilo.

2) Ve všem spoèívá božská trojjedinnost: duch, duše a tilo.

Z tichto tøí souèástí sestávají rovnìž pøedmìty, které jsou obvykle považovány za neoduševnilé. Život je øízen duchem, jenž se nachází stále na cestì a nenechá se nièím vyrušovat. Lekce nám chystává duše. Ve dvojici s duchem tvoøí duchovní nebo neviditelnou stránku naší nynijší úrovni rozvoje. Naše tkáni a kosti jsou fyzické, viditelné, proto jsou uznávány za skuteènè tilo, které kráèí do budoucnosti puzeno vůlí ducha a silou vůle.

3) Èlovìk je jediným myslícím tvorem na Zemi. Je korunou stvoøení pøírody, zákonitým pokračováním vývoje, proto je nazýván synem Božím, jehož Bùh stvoøil k obrazu svému. Tato symbolická myšlenka znamená pøání Boha pomoci èlovìku v jeho stálém a nepøetržitèm sebezdokonalování nebo rozvoji. Kdo do sebe nechá vstoupit Boha, ten vystoupí na horu s ptaèí lehkostí; kdo ho vstoupit nenechá, ten jde těžkou cestou utrpení.

Bùh je stále se rozvíjející a zdokonalující dokonalost - otevøené vïdomí, které se jeho syn teprve uèí chápat. Otec dává. Problém spoèívá v tom, že syn neumí pochopit otce, a proto odmítá brát. Z nedùvìry se mu zdá, že dobré je špatné a špatné je dobré. Aby pøijal dobrotu otce jako pravdu, potøebuje syn utrpení, které je nevyhnutelné, když èlovìk trvá na správnosti toho svého; nezbytný je rovnìž èas, aby èlovìk mohlo tomtò utrpení pøemýšlet.

4) Pøíroda je Bùh, nezná tedy násilí. Poskytuje každému možnost výbiru. Èlovìk, který vïøí v to, že srdce boží se nachází v srdci vïøícího, volí snazší cestu. Kdo Boha odmítá, k tomu pøijde utrpení - vybral si tižší cestu. Kdo vïøí v Boha, ale sám trpí, ten prostí v Boha nevïøí. Pouze se domnívá, že vïøí. Domnívat se neznamená "být".

Dogmatismus, vèetnì dogmatismu náboženského, se stal brzdou na cestì rozvoje lidstva. Kdo chce jít kupøedu, musí se osvobodit od jakéhokoli dogmatismu, od zkostnatilých pøedstav.

5) Názor je pøedpokladem, jemuž chce èlovìk vïøit. Pravda života spoèívá v tom, že všechno má dvì strany. Není špatné bez dobrého, stejnì jako není dobré bez špatného. Kdo vidí jen jednu stranu, ten se mýlí a trpí. Slepá víra není již pro úroveò rozvoje dnešního èlovìka postaèující. Nastal èas vïøit v souladu s potøebami pøemýšlivého èlovìka. Když si èlovìk neuvïdomuje své skuteènè potøeby a sám pro sebe je nerealizuje, nebude špatný.

Dokud se èlovìk nenauèí vidit celek, nezbytnì potøebuje neštistí, aby si vážil štistí; nezbytnì potøebuje špatné, aby si vážil dobrého.

6) Vše zaèíná myšlenkou. Za dobrou myšlenkou následuje dobrý dùsledek, za špatnou - špatný. Pokud špatný dùsledek èlovìk nenapraví, vznikne karmický dluh a jeho vykøupení, když èlovìk jedná hloupì, probíhá pomocí utrpení. Stane-li se tak v nynijším životì èlovìka pomocí vlastního utrpení, pomocí utrpení následujících generací, nebo v budoucích životech tohoto èlovìka, závisí na tom, kdy odèini svùj dluh. Problém spoèívá v tom, že dnešní èlovìk neví, co je dobré a co je špatné.

Dobré a špatné jsou relativní pojmy. Co je dobré pro jednoho, je špatné pro druhého a naopak. Kdo zaèal špatné chápat, pro toho se špatné stalo dobrým. Jinak øeèeno, èlovìk se nauèil svoji lekci. Proto nelze ztotožòovat svùj život se životem druhých a cítit se v zajetí svévole ostatních . lidí. Pocit se zmìní, když je uvolnin stres. Zn pocitu znamená zmìnu ve vztahu.

7) Život èlovìka je uèení. Èlovìk se uèí napravovat špatné a mìnìt ho v dobré do té doby, dokud se to poøádnì nenauèí, i když to tøeba pokračuje v následujících životech. Tilo dilá všechno to, co potøebuje duše, a duch se tím stává moudøejším. Doposud probíhalo pochopení dobrého a špatného post factum. Kdo se choval jednou hloupì, pøivolaal na sebe utrpení a pak všechno uvážil, ten nebude opakovat chybu, kterou udílal. Kdo si však zvykl spíchat dopøedu a teprve potom myslet, ten může zùstat hloupý.

8) Mùžeme se uèit z vlastních chyb, chytrý se uèí i na chybách druhých. Zákon života h1cá: podobné pøitahuje podobné. Máš v sobì všechno, co vidíš na ostatních. Kdyby to v tobì ne-bylo, nevidil bys to na druhých. V druhém vidíme pouze sebe. Kdo hledá prvotní pøèìinu svého neštistí v druhých, nepøetržitì nevraží na život. Kdo má odvahu vidit své chyby, ten je nakonec napraví.

9) Všechno, co èlovìk èiní, náleží vïènosti, i když èin nevede ihned k viditelnému dùsledku. Po èinu vždy následuje dùsledek, i tehdy, pokud my sami jsme si vlastního èinu nevšimli. V kosmické pamìti, která je pro nás

neviditelná, se jako v Boží kartotéce uchovávají rovněž neviditelné, skryté myšlenky. Lekce, které si každý z nás osvojil, nebo neosvojil. Kosmická paměť nás nerozdluje na dobré a špatné, jak to máme ve zvyku my. Ví, že chyba je učitel a žlovík je žák.

Kdo napraví svoji chybu, to jest vykoupí špatné, vygumuje z kosmické paměti skvrnu, kterou tam zanechal.

Vyjádříme-li se viditelným jazykem, dalo by se to nazvat zmínou kosmické informace. Nová informace působí příznivěji jak na žlovíka, tak na celé lidstvo.

10) Jsme spojeni neviditelnými energetickými nitkami se vším, co jsme učinili. Tyto nitky může přetrhnout jedině ze srdce vycházející, upřímné odpuštění, nazývané rovněž pokáním. Odpuštění a prosba o odpuštění působí tehdy, když si žlovík uvědomí své chyby. Když o odpuštění prosíme mechanicky v naději na méně trest, je to ten nejbližší podvod, kterého se lidé dopouští denně. Karmický dluh se tím nevykoupí.

Umění odpuštění je moudrost, kterou žlovík osvobozuje sám sebe.

11) Vni Boha neexistuje nic. Síla zla neexistuje sama o sobě. Když se energie lásky nachází v pohybu, je onou podstatou LÁSKA nebo Bůh, ale když se zastaví, stává se ZLOBOU, už jenom z důvodu přeroušení pohybu. Její pohyb je brzdin STRACHEM. Takže na světě není čert nebo zlo. Peklo vytváříme my sami ve svém srdci, kde musí přebývat Láska.

Nejdůležitější ze všeho je MILOVAT. Milujte sebe, manžela, děti, rodiče, lidi, zvířata, rostliny, práci a uvědomujte si, že toto vše je od Boha. Když žlovík staví Boha vysoko nad lidi a všechny ostatní projevy života, znamená to, že nepochopil podstatu Boha. Staví ho výš než žlovíka, ale to znamená, že i výš než sebe, a začíná milovat jenom tohoto Boha, to jest ideál; tvoření Boha však nemiluje. V tom případě se život, jako jednota, stává násilně rozděleným na dvě poloviny - duchovní a fyzickou. Dále nevyhnutelně následuje nenávisť k fyzickému jako ke ztělesnění špatného. Tak vznikají náboženské představy o životě, které nutí milovat Boha, ale žlovíka považují za věného hříšníka. Hříšník, jenž si nezaslouží nic než nečistoty a pronásledování.

Podobnými zavedenými a šířenými postuláty víry, které otravují vědomí, otřásl čas. Skrz asfalt dogmatu prorazily protestující výhonky ateismu, které se snaží dokázat, že život není nalinkovaná cesta náboženských dogmat. Temnotou probleskl paprsek slunce. Avšak ateismus jako následující stupeň vývoje života se rovněž stal dogmatickým a začal působit bolest. Tak se zmítáme na své cestě utrpení od jednoho kraje k druhému, dokud nenajdeme to, co nám přinese duševní klid. V předvoji lidstva pádí ti, kteří překonali úroveň ateismu; na konci se motají ti, kteří se ještě nevymanili z brzdících pout náboženství.

Duševní klid je rovnováha. To je stav, při němž se dobré a špatné stává pochopitelným a dává si vzájemně právo na život. Pochopení závisí na myšlení.

Dobré myšlenky jsou nazývány pozitivními stresy. Špatné myšlenky jsou negativní stresy.